

RÖYHKÄ & AUNOLA

CRIME
TIME

Rakas äiti

RIKOSROMAANI

Kauko Röyhkä ja Anneli Aunola

Rakas äiti

Rikosromaani

© Kauko Röyhkä ja Anneli Aunola ja Docendo 2024
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kannen ulkoasu Timo Numminen
Taitto Noora Ohvo

www.docendo.fi
ISBN 978-952-382-698-4

Painettu EU:ssa

Prologi

Äidin ääni kuuluu olohuoneesta. Se puhuu puhelimeen. Se huokailee oih, tuntuu hyvältä, älä lopeta, ethän pliiis lopeta...

Auri makaa vuoteessaan. On elokuu. Koulu on alkanut. Monien mielestä se on mälsää, mutta hän tykkää, kun päivällä on joku paikka mihin mennä. Äiti ei halua, että hän alkaa liikkua ja kolistella. Mutta pian lähden liikkeelle, Auri ajattelee. Puen päälle, otan koululaukun ja häivyn. Käyn pissalla metsässä.

Päivö makaa viereisessä sängyssä kääriytyneenä kahteen peittoon, tukko hapsottavaa vaaleaa tukkaa vain näkyy. Se on taas sairaana, köhii ja niiskuttaa, koska vatsataudin lisäksi se on vilustunut. Nykyään se nukkuu usein koko päivän.

Liikenteen jyrinä kuuluu. Siitä voi päätellä, että parvekkeen ovi on auki. Äiti tuulettaa pois tupakansavua, koska polttaa sisällä. Ennen kaikkea se haluaa tuulettaa pois köyhyyden löyhkän. Se tulee äidin sanojen mukaan ruuanlaitosta, vaatteista, kengistä ja huonekaluista. Lasten hengityksestä nukutun yön jälkeen. Äiti sanoo hyi

joka kerta, kun se aamulla avaa lastenhuoneen oven, heiluttaa kättään ja avaa ikkunan.

Auri päättää pujahtaa ulos ennen kuin äiti lopettaa seksipuhelunsa ja tulee lastenhuoneeseen. Hän ei halua kuulla, kun äiti sanoo hyi ja alkaa taas valittaa köyhyydestä. Ei heillä edes haise miltään. Mutta äidillä on koiran hajuja ja haukan silmä. Se haistaa hajuja, joita kukaan muu ei huomaa, ja näkee likaa, saastaa ja pölyä kaikkialla. Ihmisten iljettäviä eritteitä. Siksi se siivoaa apinanraivolla, ja Aurikin joutuu osallistumaan. Hänen tehtävänä on kantaa matot, sohvatyyny ja petivaatteet ulos mattotelineelle ja puistella ne. Joka perjantai on siivouspäivä. Silloin äiti ei ota vastaan seksipuhelua. Siivotessaan se saattaa olla jopa hyvällä tuulella ja laulaa vanhoja iskelmäbiisejä, joita se on kai kuullut nuorena. ”Saat miehen kyyneliin” ja ”Herrojen kanssa pellon laidassa”. Silloin se saattaa mennä niinkin pitkälle, että ottaa Auria kiinni vyötäisiltä ja tanssahtelee. Aurista sen ilonpuuskat ovat pelottavia. ”Eikö olekin ihanaa, kun on puhdasta?” äiti kysyy silmät loistaen. ”On, on”, Auri nyökkyttelee ja on muka riemuissaan.

Äidillä on olkkarissa samanlainen lamppu kuin valokuvastudioissa. Siinä on vaalea sateenvarjon näköinen varjostin. Lamppu on yhdistetty järjestelmäkameraan, joka on kiinni telineessä, ja se räpsähtää, kun painaa lankalaukaisimesta. Nurkassa seisoo valkoinen mallinuken torso, jolle on puettu punaiset rintsikat ja sukkanauhavyö. Ikkunalaudalla on rivi kasvottomia styroksipäitä, joissa on erivärisiä peruukkeja.

”Häpeätsä mutsias, kun se tekee tällaista?” äiti kysyi

yhtenä päivänä, kun he siivosivat valokuvausnurkkausta. Auri kiirehti vastaamaan, että en häpeä, jollakinhan meidän pitää elää ja äiti on älykäs, kun on keksinyt niin ovelan tavan tehdä rahaa. Naisellisia keinoja kannattaa käyttää hyväksi tässä miesten maailmassa. Auri oli oppinut tämän selityksen äidiltä. Äiti pysähtyi katsomaan häntä: ”Sä toistelet mun sanoja, mutta sä et ajattele noin.” Auri esitti yllättyneenä: ”Ei, kyllä mä ymmärrän ihan täysin.” Äiti epäili silti. ”Sä olet nokkela”, se sanoi. Rööki huulella se arvioi uudestaan tavaroitaan. ”Voisitsä kuvitella tekevä jotain tällaista? Siis joskus vähän isompana?” Aurin oli oltava tarkkana. Kysymykseen oli asetettu ansa. Liika innokkuus olisi äidin mielestä valehtelua. Mietittyään Auri vastasi: ”Joo, jos pystyn voittamaan mun ujouden.” Silloin äiti silitti hänen poskeaan. ”Minunkin piti ensin voittaa mun ujous, jokaisen naisen pitää jossain vaiheessa. Se on kasvamista. Tää on miesten maailma, ilkeiden, omahyväisten, seksinnälkäisten petojen, mutta me työtöhän pärjätään, koska meillä on omat keinomme.”

Auri nousee istumaan. Nopeasti hän vetää farkut jalkaan. Hän yrittää kuunnella, muttei kuule enää äidin ääntä. Loppuiko puhelu, vai puhuuko nyt asiakas, kertoo omia seksifantasioitaan?

Herätyskello näytti neljää, kun äiti palasi Paten kanssa yökerhosta. Äiti ei juo paljon, yleensä yhden drinkin tai lasin punaviiniä, mutta Pate oli taas sikakännissä, ärisi ja törmäili huonekaluihin. Niille tuli riitaa. Äiti haukkui Patea juopoksi ja luuseriksi. ”Älä sä ämmä...” Pate yritti. Kuului läimäys, äiti taisi lyödä sitä. Pate lähti ovet paukkuen. Auri makasi hiljaa sängyssä. Hän kuuli äidin

raivokkaat askeleet. Se harppoi kantapäät edellä jumps jumps. Kun se meni keittiöön, lasit helisivät kaapissa. Askelia, askelia, käännös, askelia, askelia, potku. Lehtikori lensi kumoon. Kiroilua, puhinaa, inhottavia sanoja.

Auri tiesi, että kohta se tulisi lastenhuoneeseen.

Ovi tempaistiin auki. ”Hyi!” äiti tuhahti. Auri yritti esittää nukkuvaa. ”Et sä nuku.” Se työnsi tupakalta haisevan suunsa Aurin korvaa vasten. ”Miksi sä olet niin petollinen? Vihaatko sä äitiä?” ”En vihaa”, Auri mumisi. ”Älä valehtele!” Se paiskasi lastenhuoneen oven kiinni. Puoli seitsemältä se otti vastaan ekan seksipuhelun.

Nyt äiti puhuu taas puhelimeen: ”Mitäkö mulla on päälläni? Mustat, läpinäkyvät pikkarit. Sä saat riisua ne, hivuttaa hitaasti alas...”

Auri ottaa koululaukkunsa. Hän astuu eteiseen, avaa välioiven, jonka kahva on löysä ja kolisee, ja sitten äkkiä asunnon ulko-oven. Hän livahtaa rappukäytävään ennen kuin ehtii tuntea äidin mulkoilun selässään.

OSA I

1. luku

Helvin hautajaispäivänä sataa ohutta tihkua. Ilma on onneksi lämmin ja pehmeä. Mikä tuo on? Alisa pelästyy, kun näkee mustaan sadetakkiin sonnustautuneen Malmin hautausmaan huoltohenkilön. Ukko näyttää Kyöpelinvuoren asukilta, kun hän ilmestyy mäntyjen välistä ruohonleikkurin kanssa ja kiskaisee sen käyntiin. Eikö tuota voisi tehdä silloin, kun ei ole hautajaisia? Alisa harmittelee, kun ruma säksätys alkaa kuulua.

Aika harvat sukulaiset pääsivät tulemaan. Tietysti Anita-sisko perheineen saapui Askolasta. Anita on musta leveälierinen hattu, ostettu kuulemma Pariisista. Alisa muistelee, että Anita kävi Pariisissa vuosia sitten. Ennakoiko hän jo silloin äidin hautajaisia ostamalla tuollaisen suruhatun? Sitä tuskin voi käyttää missään muussa tilaisuudessa. Tyylikkäässä surupuvussaan Anita näyttää ihan kuninkaalliselta, pitkältä ja komealta naiselta. Hänen miehensä on kireä entinen komistus, jonka vatsa jo vähän roikkuu vyön yli. Hän vilkuilee kelloaan ja olisi mieluummin jossain muualla. Hän on bisnesmies, hänellä on aina kiire.

Hautajaisvastaanotto pidetään Alisan talossa Puistossa. Alisa on hoitanut järjestelyt, mutta Anita on maksanut viulut. ”Voin minäkin osallistua”, Alisa intti. ”Ei, älä. Ei sun tarvi. Mulla on vähän huono omatunto, kun en ollut tarpeeksi äidin kanssa tekemisissä hänen viimeisinä aikoinaan. Se oli hankalaa, kun pojilla on harrastuksensa ja me asutaan Askolassa. Eihän se kaukana ole, mutta... Anna mun maksaa.”

Päivän suurin yllätys on se, että Timo Harju saapuu paikalle. Hän on vieras kaikille muille paitsi Alisalle, eikä hän koskaan edes tavannut Helviä. Mutta jostakin hän on saanut kuulla, että Alisan äiti on kuollut, ja nyt hän haluaa ilmaista osanottonsa.

Tietenkin hänen tuloonsa on toinenkin syy. Hän jää keittiöön odottelemaan, että muut hautajaisvieraat poistuvat ja Alisan lapset siirtyvät olohuoneeseen katsomaan televisiota.

– Kiitos kun tulit, Alisa sanoo.

– No, mä mietin, oliko se oikein, Timo tunnustaa.

– Mulla on vaan jäänyt hyvä kuva meistä.

Niinpä niin, Alisa ajattelee. Tavallaan hän ei ole yllätynyt Timon tulosta. Ehkä vähän ihmeissään kuitenkin.

– Mutta siitähän on jo monta vuotta.

– Joo, mutta... mä oon tällainen tunteellinen kaveri ja toisinaan vähän hidas.

– Mä olen aina tykännyt sun tunteellisuudesta, Alisa sanoo.

He istuvat keittiön pöydän ääressä.

– Etkö ole enää sen nuoren naisen kanssa? Sen jolla on hauska nimi. Venla Kurki.

Timo näyttää niin vaivaantuneelta, että Alisa pelästyy. Oliko se liian suorasukainen kysymys? Timon kanssa pitää olla varovainen. Tuntuu kuin mikä tahansa väärä sana tai ele saisi hänet pakenemaan. Eikä Alisa halua Timon lähtevän. Ei ainakaan tänä murheellisena päivänä, jolloin hänen saapumisensa on ollut ainoa ilonpilkahdus.

Timo hypistelee tyhjää kahvikuppia.

– Mä oon ajatellut sua ja sitä miten sua on kohdeltu. Sut passitettiin Malmille, vaikka teit hyvää työtä Pasilassa. Mä tulin sen takia, että halusin osoittaa tukeni. Aika monet Pasilan laitoksella on samaa mieltä mun kans. Mutta herrat päättää.

Alisa ei sano siihen mitään. Hän on viihtynyt Malmilla ihan hyvin. Hänen ammattitaitoaan arvostetaan ja hänestä pidetään ihmisenä. Tavallaan hän on ollut helpottunut päästessään pois Pasilasta.

Tv:stä kuuluu naurunremakka. Timo liikahtaa niin, että tuoli naksahtaa.

– Hitto, ei kai tämä tuoli hajoa?

Hän rauhoittuu, miettii hetken ja alkaa puhua:

– Viime aikoina on tuntunut kuin seinät kaatuisivat päälle. Pää on täynnä synkkiä ajatuksia. Johtuuko se sitten työstä vai omasta kyvyttömyydestä nauttia elämästä, en tiedä. Venlan kanssa mikään ei ollut luontevaa. Hän oli liian nuori, liian iloinen ja sosiaalinen. Hänen ystäviensä seurassa olin kuin vanha mörkö, joka ei osannut sanoa mitään. Joku kysyi, millaista rikospoliisin työ on. Millaistako se on? Ruumiita ja pahoinpitelyjä, tuhopolttoja, ryöstöjä. Sekopäisiä, vaarallisia ihmisiä. Parempi, kun en ala puhua mun työjutuista kenellekään. Mutta

sulle mä voin puhua.

– Anna tulla vaan.

Sade on lakannut, vesinoro kumisee rännistä lammikkoon, jolla on aina tapana muodostua sen eteen. Alisa näkee keittiön ikkunasta taivaalla haahuilevat repaleiset pilvet. Hän ei haluaisi kuunnella poliisijuttuja nyt äidin hautajaispäivänä, mutta jos Timo tarvitsee olkapäätä, niin samapa tuo. Viime aikoina hän ei ole tavannut kehtään miestä työn ulkopuolelta. Hänen rakkauselämänsä on kuollut. Sami Tarkiainen tappoi sen. Siksi ex-miesystävä hänen keittiössään on virkistävä, mutta haalistunut muisto jostakin ihanasta, mitä heillä joskus oli.

Ennen kuin Timo aloittaa, Alisa päättää viedä Sepelle muutaman lihapullan ja kinkkuleikkeleen. Isoa saksanpaimenkoiraa ei voinut aiemmin tuoda sisälle, koska yksi äidin vanhoista ystäväistä pelkäsi sitä.

Alisa vetää saalin harteilleen ja menee ulos kumisaappaissa. Sepe louskuttaa herkut kitaansa. Näin sateen jälkeän ilma on miellyttävän raikas. On ilo hengittää. Alisa hakee Timon ulos pihakeinulle. Timo yrittää pyyhkiä vesipisaroita istuimesta, mutta nenäliina kastuu heti.

– Odota, mä haen pyyhkeen.

Alisa vie samalla koiran sisälle. Hän palaa pyyhkeen kanssa ja nappaa valkeakuulaan juurelta heille omenat. Kaupungin hurina kuuluu kaukaisena. He istahtavat keinuun ja haukkaavat omenaa yhtä aikaa.

– Minkä ikäinen sun mutsis oli? Timo kysyy.

– Nyt on vuosi 1998, ja hän oli syntynyt 1913. Kahdeksankytviis.

– Muistan kun mun äiti kuoli, Timo sanoo. – Isä oli

kuollut vuotta aiemmin. Vanhempien kuolema on iso vedenjakaja ihmisen elämässä.

Timon sanat ovat itsestäänselvyksiä, mutta Alisa alkaa silti itkettää. Hän ajattelee äitiään makaamassa loukkaantuneena maassa, kun hänen pyörätuolinsa oli päässyt karkuun huolimattomalta hoitajalta. Sen hoivakodin piti olla tasokas. Jotain outoa siellä tapahtui, koska hoivakodin lääkärikin kuoli puukotukseen. Hänen murhansa ei ole vielä kukaan selvinnyt, vaikka Timo on tiiminsä kanssa tehnyt pitkiä päiviä sen tutkinnan parissa. Alisalla oli omat epäilyksensä hoivakodin lääkärin suhteen. Tohtori Selki ei hoitanut Helviä asianmukaisella tavalla. Iltapäivälehdissä hoivakodin johtaja kuvaili tohtoria arvostetuksi geriatricalliseksi, jonka väkivaltainen kuolema oli suuri tragedia. Alisasta mies vaikutti kylmältä ja epämiellyttävältä.

– Elämä on jatkuvaa luopumista, Timo jatkaa. – Vähän väliä pitää jättää jäähyväiset jollekin läheiselle, oli se sitten ihminen tai elämänvaihe. Venla oli yksi tällainen vaihe mun elämässä. Ei suuren suuri, muttei ihan pienikään. Olin mä meidän erosta jonkin aikaa rikki, mutta nyt taas uskon, että pystyn rakastamaan toista ihmistä.

– Huh, mä en edes halua puhua mun rakkauselämästä. Se on ollut katastrofia katastrofin perään, Alisa sanoo.

– Ai se meidänkin juttu?

– Sekin loppui ikävästi.

Timo synkistyy, ja Alisa huomaa tämän silmissä kyyneleitä. Hän ottaa Timon käden omaansa. Omenat on jo syöty, ja Alisa pitää niiden rankoja vasemmassa kädessään. Timo naurahtaa ja pyyhkäisee silmiään.

– Taisin antaa liian helposti periksi.

Alisa ei ole varma, kannattaako heidän vanhaa juttuaan alkaa tässä puimaan. Hän irrottaa kätensä Timon kädestä ja käy tiputtamassa omenanrangat roskapönttöön.

– Mennäänkö sisälle?

– Ai, sä et aja mua pois?

– Tuu nyt siitä.

2. luku

Hely Penna on 45-vuotias kahden lapsen yksinhuoltaja. Hän oli alkoholistivanhempien ainoa lapsi. Mutsi kuoli haimatulehdukseen Helyn ollessa yhdeksänvuotias. Faija säikähti, ulisi vaimonsa arkun ääressä kuin vanha ajo-koira. Sukulaiset ja juoppokaverit melkein huolestuivat. Mutta Helyn mielestä äijä oli surkimus.

Hautajaisiltana faija joi viimeisen kanninsä, kärsi krapulan, kävi saunassa, kampasi tukkansa ja aloitti uuden elämän. Hän sai töitä Valtionrautateiltä. Hän oli vaihdemies, joka teki kolmivuorotyötä. Hely joutui viettämään paljon aikaa yksin. He asuivat Helsingin Malmilla kaupungin vuokra-asunnossa, jossa oli kaksi huonetta. Helyllä oli oma huone, faija nukkui olkkarin epämukavassa nurkkasohvassa ja valitti selkäkivuuista. Hän halusi uhrautua tyttärensä vuoksi, koska häpesi aikaisempaa juoppotteluun, josta tyttö oli saanut kärsiä lapsena.

Jos Hely olikin kärsinyt, hän ei koskaan näyttänyt sitä. Paitsi silloin, jos halusi fajaltaan rahaa. Koska hän oli pienestä pitäen joutunut siivoamaan ja tiskaamaan juoppovanhempiensa sotkuja, käymään heille kaupassa ja

muilla asioilla ja lohduttamaan, kun faija pillitti ja katui, hän ei ollut ikinä saanut olla lapsi. Hän oli kaiken nähnyt minikokoinen aikuinen, joka halveksi kerrostalon vajakkikakaroita. Kun äidit kutsuivat ne sisälle syömään, Hely kävi rikkomassa niiden leikit. Koulun pihalla hän tyrkkäsi kumoon twistiä hyppivät vekkiametytöt. Hän nauroi, kun niiden polvet menivät verille. Kilttejä poikia hän kutsui pikku hinteiksi. Muut lapset oppivat pelkäämään ja karttamaan häntä, eikä häntä koskaan kutsuttu syntymäpäiville. Kissaansa hän kidutti laittamalla sen muovipussiin ja pyörittämällä sitä ilmassa, kunnes kissa kirkui ja repi kynsillään pussin auki. Hän leikkeli askartelusaksillaan kissan viikset ja murskasi ovenvälissä sen hännän, jolloin kissa karkasi ulos ja jäi auton alle. ”Missä Nestori on?” faija ihmetteli, kun tuli töistä. ”En mä tiedä”, Hely valehteli, vaikka oli itse viskannut kissan verisen raadon metsään. Faija kävi monta viikkoa ulkona huhuilemassa rakkaan kissansa perään. Lopulta se joutui toteamaan, että kissat häipyvät joskus omille teilleen.

Vuokratalon ikkunoissa verhot roikkuivat miten satuu, ja ikkunalaudoilla oli tyhjiä viinapulloja, mistä saattoi jo päätellä, että siinä asui rupusakkia: alkoholi-soituneita työttömiä, liimaa haistelevia nuoria ja kuselta löyhkääviä vanhuksia, joiden tekohampaat louskuivat, kun he mölisivät höperöitä juttujaan. Hely vihasi kaikkea sitä. Hän päätti olla voittaja eikä mikään luuseri. Kaksitoistavuotiaana hän ystäväystyi yläkerran vanhan pariskunnan ja heidän kehitysvammaisen aikamiespoikansa kanssa. Maire ja Lauri tykkäsivät, kun Hely kävi pitämässä seuraa Tanelille. Helyllä oli tapana sulkeutua

Tanelin kanssa satutunnille toiseen huoneeseen. ”Haluaako Tane kuulla sadun?” Hely kysyi, ja Taneli heilutti hiushelmtaansa. Hely avasi satukirjan ja oli lukevinaan: ”Olipa kerran nuori prinssi, jota vanhemmat eivät päästäneet yksin ulos. Kerran prinssi kuitenkin karkasi vartijoiltaan ja meni yleiselle uimarannalle. Siellä hän näki kauniita tyttöjä uimapuvuissa. Vau, tuollaisia tyttöjä ei ole meidän hovissa, ajatteli prinssi ja alkoi tuntea himoa. Yksi tytöistä oli erityisen kaunis ja muodokas. Hän makasi pyyhkeen päällä vatsallaan ja iski silmää komealle prinsille. ”Tules tänne mun viereen, niin minä...”

Helyn satu meni koko ajan tuhmemmaksi. Taneli hihkui ja nuoli huuliaan. Sen hikinen käpälä hipelöi Helyn haaroväliä. ”Ei Tane, ei”, Hely kielsi. ”Näytä!” Taneli vaati ja pui nyrkkiä. Hely ei kestänyt Tanelin hihkumista, se kävi liikaa hermoille ja kuului toiseen huoneeseen. Hän läpsi miestä avokämmenellä päähän. ”Hyi, Tane!” Maire tuli ovelle: ”Mitä nyt?” ”Ei mitään”, Hely sanoi ja hymyili herttaisesti. Mairekin löi Tanelia nyrkillä päähän, ja hihkuminen loppui.

Mairen mentyä Hely jatkoi lukemista. ”Prinsessa salli prinssin tulla hänen sänkyynsä. ’Näytä sinä sinun niin minä näytän minun’, prinsessa sanoi. Ja jos olet oikein kiltti, saat koskettaa sitä.” Taneli kiihtyi taas ja alkoi heilua ja ulvahdella. ”Ole hiljaa”, Hely käski. ”Muuten sun mutsi tulee ja lyö sua.” Hänestä oli hauskaa kiusata Tanelia, mutta pojan eläimellisestä ääntelystä hän ei todellakaan pitänyt. ”Näytä!” Taneli vaati taas niin että sylki roiskui hänen suustaan. No, ehkä sille voi vähän vilauttaa, Hely päätti ja nosti hameenhelmaa. ”Anna! Anna!”

Taneli vaati. Hely pomppasi pystyyn. ”Mitä ihmeellistä tuossa nyt oli?” Tanelin mielestä siinä oli paljonkin ihmeellistä. Hely tuijotti inhoten kiihkosta korskuvaa miestä ja meni sitten olohuoneeseen, jossa Tanelin vanhemmat katsoivat telkkarista hiihtokilpailuja. ”Joko satutunti päättyi?” kysyi Maire. Hän nousi ja meni kukkarolleen, josta antoi Helylle kymmenen markkaa.

Helyllä oli tapana keksiä satuja muillekin, kuten opettajille ja naapureille, ja niihin tarinoihin liittyi väkivaltaa. ”Metsässä yks mies tarttui mua käsivarresta”, hän kertoi eräälle miesopettajalle ja nosti hihaansa niin, että opettaja näki mustelmat, jotka hän oli itse aiheuttanut törmäilemällä tahallaan ovenpieleen kotona. ”Se mies vaanii mua joka päivä, kun tulen koulusta.” Opettaja soitti poliisille ja toisti Helyn antamat tuntomerkit: kuusikymppinen, viiksekäs, vihreä toppatakki. Partio lähetettiin tutkimaan koulun ympäristön pusikkoja, mutta ahdistelijaa ei löydetty. Hely kertoi saman tarinan työmiehille, jotka korjasivat viemäriputkea kadulla, ja fajalleen, joka lohdutti häntä antamalla kympin ja varoittamalla, ettei koulumatkalla saanut oikaista metsän läpi, vaan mieluummin piti kiertää päätietä pitkin.

Mutta Hely viihtyi metsässä, jossa puunoksilta roikui pyöränkumeja ja lenkkitosuja ja milloin mitäkin. Parkkipaikalta hän löysi käytetyn kortsun ja vei sen tikun nokassa muurahaispesään. Muurahaiset sekosivat oudosta esineestä.

Hän oli koko ajan kerjäämässä fajalta rahaa muka koulutarvikkeisiin tai kaverin synttärilahjaan. Rahoilla hän osti meikkejä. Hän värjäsi hiuksensa ensin melkein

valkoisiksi, sitten punertaviksi. Kolmetoistavuotiaana hän opetteli jo peilin edessä korkeissa koroissa kävelemistä. Hän keinutti lantiotaan tiukassa hameessa, puhui raukealla äänellä ja huokaili. Hän punasi huulensa ja käytti voimakasta luomiväriä ja maskaraa. Hän raotti silmäluomiaan ja katsoi kohtalokkaasti peiliin.

Hänen pikkuvanha hahmonsa tunnettiin hyvin Malmin-torin kapakoissa. Terasseilla istuville miehille hän valehteli olevansa kuusitoista. Miehet naureskelivat ja tekivät huomioitaan hänen kehittyvistä muodoistaan, ja aika usein sieltä lähti joku hänen mukaansa. Hely vei kundit rappukäytävään tai kellariin, jossa teki tempuit käsipelillä. Moni olisi halunnut mennä loppuun asti, mutta Hely osasi torjua sellaiset yritykset. Miehet kaivoivat ryppyisiä seteleitä taskuistaan. ”Mä taidan rakastaa sua”, tunnusti eräskin ujo ukkeli. Hely lypsi siltä puolet sen eläkkeestä.

Viinaa hän ei juonut. Vanhempien karsea esimerkki oli saanut hänet tuntemaan inhoa alkoholia kohtaan. Humalaiset olivat hänen mielestään säälettäviä typeryksiä. Niitä oli oikeus huiputtaa. Faija ihmetteli, mistä tyttö sai rahaa hienoihin vaatteisiin. Hely valehteli, että Mairelta ja Laurilta, jotka olivat loputtoman kiitollisia, kun hän kävi lukemassa heidän kehitysvammaiselle pojalleen. Vaatteet hän sanoi ostavansa kirpputoreilta, sieltä teki hyviä löytöjä, piti vain tietää mitä etsi. Faija murisi pari varoituksen sanaa. Hän painoi raskasta duunia eikä kyennyt seuraamaan tyttärensä touhuja.

Hely ei käynyt enää Tanelin luona, sen sijaan hän vietti aikaa työmaakopeissa ja kellareissa. Miehet nauroivat, örisivät ja maksoivat hänelle. Kerran Hely raiskattiin.

KUKA VASTAISII LASTEN HÄTÄHUUTOON?

Yksinhuoltajaäiti pyytää Malmin poliisilta apua. Pojalle on ilmaantunut päiväkodissa outoja vammoja, ja myös teini-ikäinen tytär oireilee itsetuhoisesti. Tutkiessaan tapausta ylikonstaapeli Alisa Aro alkaa epäillä, että äidillä on osuutta lastensa pahoinvointiin ja vammoihin, mutta sosiaalitoimistolle on muodostunut äidistä aivan toisenlainen kuva.

Suhde väkivaltarikostutkija Timo Harjuun viriää uudelleen, ja Timo muuttaa Alisan perheen luokse asumaan. Vaikka arkeen tulee lämpöä, Alisa kipuilee keskeneräisyytensä ja menneisyyden valintojensa kanssa, kun edellisestä suhteesta aiheutuneet traumat eivät hellitä.

Sarjan neljännessä osassa Alisa Aro kohtaa äidin, jonka paheus on näivettävää ja tappavaa. Aiemmin sarjassa ovat ilmestyneet *Liian lempeä mies* (2021), *Tanssipartneri* (2022) ja *Tappaja-tohtori* (2023).

ISBN 978-952-382-698-4

KL 84.2